

Hồng hai tay nắm chắc guidon xe đạp, nàng vừa chuẩn bị nhào ra ngay khi cổng trường vừa mở, vừa nhìn dáo dác chỗ ông gác cổng vẫn ngồi, xem ông có ngủ gật hay không. Sở dĩ Hồng nôn nóng muốn về ngay vì nàng . . . đói bụng!

- Thật tức ghê! Hồng thầm tự trách mình. Khi khổng khi không mất toi ba chục đồng bạc, tiền quà cả tháng mẹ nàng mới phát cho buổi sáng nay? Đối với một số bạn nàng, Thanh chẳng hạn, thì số tiền này chả đáng bao nhiêu, nhưng với nàng thì . . . hẳn mẹ nàng đã phải chi ly lắm mới để nàng khỏi mất mặt với các

bạn mỗi khi dạo quanh khu hàng quà trong giờ ra chơi.

Nhưng vào giờ ra chơi chiều

nay, Hồng đã phải nói dối các bạn,

đám thực khách của hàng

đậu đỗ bánh lọt, xôi

chè, me chua, cóc dầm

ràng thì là nàng khó ở,

nàng có lẽ sắp TO BE,

chứ thực ra nàng đã chẳng

còn đồng bạc nào dính túi!

Cuối tuần qua, thứ bảy,

Hồng đã xuống nhà Thanh

chơi và hai đứa đã làm một

châu xinê thường trực ở rạp Lê

lợi. Với mái tóc demi garçon, với

lối diễn xuất nhí nhảnh, cô đào

Doris Day đã khiến hai đứa khoái

chí coi luôn hai xuất, quên tuốt cả bát

phố, và Hồng đã nướng hết tám đồng bạc còn lại.

Tất cả tài sản của nàng!

Hồng nghe rõ tiếng bụng sôi ề ề, tiếng réo gọi của thần đói! Sở dĩ Hồng lâm vào cảnh khốn khó này vì buổi trưa nay, trên đường tới trường, nàng đã phóng xe hơi nhanh, và đã vô ý đụng ngay phải bà bán hột vịt lộn. Nhưng nào phải lỗi tại riêng Hồng cho cam. Sau gần hai năm học tại Trưng Vương, khi trường này còn đang ăn nhờ ở

đậu tại trường Gia Long, con đường đi về từ Phú Nhuận tới trường Gia Long đối với Hồng đã quá quen thuộc. Từ ngõ nhà nàng, xóm Hàng Dương phía bên kia đường Võ Tánh, qua Trương Tấn Bửu, rồi Công Lý trải dài tới Phan Thanh Giản, có thể nói Hồng đã nhớ không sót từng khu phố, từng hàng cây, xóm ngõ ở hai bên đường. Nhưng mà . . . tại vì trưa nay, khi nàng đang ung dung đạp xe trên đường Công Lý, đang cho xe đạp luồn lách, giỡn chơi với những chùm hoa nắng lung linh trên mặt đường nhựa. Những cánh hoa

Những Văn Thơ Dầu Đồi

Hương Huyền

không màu sắc, do ánh nắng chiếu xuyên qua những cành cây kẽ lá tạo nên, chập chờn, ẩn hiện và biến thể rất nhanh, hết vòng lại tròn, rồi lục lăng, bát giác tùm lum. Bất chợt, bánh xe sau của nàng bị hất nhẹ về phía trước.

Sau phút giao động, Hồng quay lại, thì ra anh chàng gọi bằng

chú đang đạp xe phía sau, và chính hắn đã làm nàng giật mình. Có lẽ anh chàng này theo sau nàng đã khá lâu, nhưng vì Hồng mãi giỡn với hoa nắng nên đã không để ý! Thế rồi bất buộc Hồng phải đối đáp với hắn vài câu truyện linh tinh, trời mưa trời nắng, bài vở v.v. cho mãi tới ngã tư Hiền Vương hắn mới chịu rẽ qua đường khác. Và vì thế, thời gian đã chậm lại chút ít.

Còn Hồng một mình một ngựa, không bị ai quấy rầy, lại thêm đường phố vắng vẻ, yên tĩnh giữa buổi đầu hè oi ả nên Hồng tha hồ nghĩ ngợi

vấn vợ. Hồng cho rằng có lẽ anh chàng này cũng thuộc loại nhà quê nhất cây, chẳng dám bén mảng tới khu vực hai trường nữ con vua, cháu chúa nổi tiếng này, nên mới bái bai nàng sớm vậy? Rồi vì sợ trễ giờ học nên Hồng đã phóng xe hơi nhanh, và rồi tai nạn đã xảy ra.

Số là khi Hồng vừa quẹo phải vào đường Phan Thanh Giản, thì bà bán hột vịt lộn đang quảy quang gánh đứng bên lề đường, cũng vừa bước xuống đường nhựa để sang qua đường phía bên kia. Ôi thôi! Nào là hột vịt, hột gà lộn, nào muối tiêu, rau răm đổ văng tung tóe. Hồng vì thảng bất ngờ, nên cũng lạng quạng ngã chúi xuống mặt đường nhựa, nhưng không sao, nàng không bị trầy da, tróc vảy chút nào. Vừa khi đó, một người đàn ông trẻ, một thanh niên thì đúng hơn, cỡi xe gắn máy trở tới, ổng dừng lại và giúp Hồng dựng chiếc xe đạp lên.

- Cô có sao không?

- Dạ không sao, cảm ơn ông. Hồng lí nhí trả lời.

Quá mắc cỡ, hai má Hồng đỏ bừng, tay chân luống cuống. Rồi không biết làm sao hơn, nàng quay sang xin lỗi bà bán hột vịt lộn. Nhưng khi Hồng dám leo lên xe đạp, nàng chợt để ý thấy bà hàng vừa chạy theo chụp những hột vịt, hột gà lộn lăn lóc trên mặt đường, vừa quẹt nước mắt than thở vì sẽ bị lỗ vốn. Động lòng trắc ẩn, Hồng vội móc túi lấy ngay ba chục đồng bạc, dúi vào tay bà!

Hồng đang để trí tưởng tượng chạy theo mấy cái hột vịt lộn mà bắt thềm muốn nhỏ nước miếng, chợt ai đó hất mạnh cùi chỏ vào hông nàng:

- Ê Hồng, bắt đầu đi chứ. Kim Nga vừa nói, vừa hát hàm về phía ngoài đường, nơi một cây si đang

trồng dưới một tàng cây sao to lớn, cành lá sum xoe.

- Tao đang đói bụng đây nè, hứng gì nổi mà thơ với thần, Hồng trả lời bạn.

- Đói cũng cũng làm được chứ lý, một câu thôi mà.

Kim Nga nài nỉ, rồi cao giọng gọi Thanh:

- Ê Thanh, mi bảo con Hồng bắt đầu đi.

Kim Nga cũng như các bạn học cùng lớp đều biết Thanh và Hồng là đôi bạn thân, nên mới cầu cứu. Đám bạn của nàng cũng biết rằng bọn họ ít khi qua mặt được Hồng về môn văn chương, nên thường xúi Hồng mở đề cho mỗi bài thơ liên hoàn, loại thơ con cóc mà đám bạn của nàng hay làm để riều cột, chọc phá thiên hạ.

Thanh đang đứng với chiếc xe đạp tuốt ở phía sau. Nghe Nga gọi, Thanh cười toe toét, phụ họa:

- Ở hờ... bắt đầu đi Hồng. Thế rồi cả lũ bạn nhao nhao, mỗi đứa một câu khiến cho khoảng sân phía sau cổng trường ồn ào như đàn ong vỡ tổ.

Với vốn liếng văn chương của một học sinh đệ lục, văn

thì tương đối khá, nhưng thơ thì... chỉ mới học sơ sơ. Nhưng để không phụ lòng ngưỡng mộ của đám bạn nhất quỷ, nhì ma, thứ ba ăn quà của nàng, Hồng âm ừ vài giây, rồi lên giọng:

Chàng thời... mặt trắng bánh bao

Mũi thời quăm quắp, thế nào... cũng tham ăn.

Đoạn Hồng quay sang phía Vân Nga, cô bạn khả năng cũng ngang ngửa với nàng về môn văn

chương. Không đợi bạn đọc, Vân Nga tiếp:

Tóc thời . . . phơi phơi lông măng

Xăng tin trét bóng, trơn ví bằng . . . lá khoai

- Lệ đi tụi bây, cổng mở bây giờ thì . . . Kim Nga chưa dứt câu, Thu Hằng hiểu ý bạn, vội tiếp:

Mắt to, trán thấp, cằm dài

Tay chân ngắn ngủn, ơ . . . ơ . . .

Khi Thu Hằng còn đang bí xị, chưa rặn thêm ra được chữ nào nữa cho đủ vế, Kim Nga lại hích vào cùi chỏ Kỳ Hạnh, ra dấu bảo nàng cứu bồ. Kỳ Hạnh quay sang trợn mắt nhìn Kim Nga ra vẻ ngạc nhiên. Sở dĩ Kỳ Hạnh trợn mắt trợn mày vì bình thường nàng ít khi tham gia cuộc chơi với đám tứ quái, ngũ quỷ này. Thế rồi, không hiểu tại sao tự nhiên hôm nay nàng cũng bất ngờ nổi hứng:

Tay chân ngắn ngủn . . . xứng với ai bi giờ!

Thế là chỉ trong mấy chục phút ngắn ngủi, Hồng và các bạn cũng làm xong bài thơ con cóc tuyệt cú mèo như sau:

VỊNH CÂY SI

Chàng thời mặt trắng bánh bao

Mũi thời quăm quắp, thế nào cũng tham ăn

Tóc thời phơi phơi lông măng

Xăng tin trét láng, trơn ví bằng lá khoai

Mắt to, trán thấp, cằm dài

Tay chân ngắn ngủn, xứng với ai bi giờ!

Bài thơ tuy thất niêm, thất luật, nhưng đọc lên nghe cũng xuôi tai ra phết chứ lý ?!

Thế rồi hết vắn này tới điệu khác, Hồng và các bạn cũng sáng tác được gần cả chục bài thơ đại loại như vậy? Đề tài thì ôi thôi . . . hằm bà lằng, nào là vịnh Everest và Mont Blanc, hai nàng lớp đàn chị có bộ ngực vĩ đại như hai trái núi; nào là vịnh trời xanh, mây trắng, phượng hồng. Cả đến bà giáo già khó tính, các nàng cũng không quên làm tặng bà bài thơ tả chân. Nhưng các nàng đã không dám phổ biến bài thơ đặc biệt này, vì vô phúc mà lọt đến tay, hay tai bà Tổng Giám Thị,

thì có châu đi công si cả lũ! Vì vậy, Hồng và lũ bạn chỉ dám chụm đầu nhâm nhi với nhau, mỗi khi thấy bóng dáng bà giáo già đi qua, hoặc trước và sau giờ học với bà để rồi cùng nhau ôm bụng cười ngặt nghẽo.

Tình bạn thân thương giữa Hồng và các bạn càng ngày càng thắm thiết và êm đềm trôi theo ngày tháng. Xuân qua, hè đến! Chả mấy chốc mà đã gần nửa thế kỷ. Bây giờ, có khi gặp nhau mà chẳng nhận ra nhau. Riêng Hồng, vì gia cảnh, đã phải bỏ cuộc chơi vào cuối năm đệ II. Rồi chiến tranh mỗi ngày một gia tăng cường độ, rồi gia đình con cái đùm đề. Hơn nữa, ông xã của Hồng vì công vụ, tuy không được khoác chiến bào, nhưng cứ vài ba năm, vợ chồng con cái lại khăn gói quả mướp lên đường . . . thuyên chuyển. Hết Bình Tuy tới Vũng Tàu-Bà Rịa, qua Bình Long-An Lộc, rồi Đà Lạt, nên hiếm họa lăm Hồng mới có dịp gặp lại bạn bè. Nhưng hình ảnh các bạn, nhất là các bạn cùng lớp 1-1955, càng về chiều lại càng hiện rõ trong tâm tư ngày một lần cắn của nàng.

Hồi Bạch Tuyết, Kim Nga, Thu Hằng, Vân Nga, Tố Minh, Dòn, Tú Quỳnh, Tú Quyên, Tú Anh, Vân Anh, Kỳ Hạnh, Dung , Dung B, và . . . xin lỗi, tui không nhớ hết. Hiện bây chừ tui mi ở đâu? Houston hay Cali? Washington hay Florida? Nếu các bồ có đọc được đoạn bút ký này thì nên hiểu rằng thì là . . . tui xạo đó, hư cấu ý mà! Một phần có, ba phần không, tui thêm muối thêm mắm chút đỉnh cho đậm đà tuổi hồi xuân . . . đồng ý chứ các bồ !!!

Thân ái chào tất cả !

Hương Huyền (TV 1955)
Tết Nhâm Ngọ, 01-31-2002